

אלישי גר כמה בתים על ידי. בחור טוב. צעיר ממני בכמה שנים. לפרנסתו הוא עובד עם צעירים עולים מאתיופיה ומדינות חבר העמים במכללה להנדסאים, במסגרת עתודה צבאית.

לפני כחודש אלישי היה במילואים. שבוע בצאלים בחום של סוף ספטמבר המתקשש שלא להניח לסתיו לבוא. בסוף השבוע, באוטובוס בדרך חזרה צפונה, הביתה, בחניית הביניים שבעפולה, עלה לאוטובוס יהודי מבוגר, יהודי שניכר בו שמכובד הוא וזקנו כבר הלבין, והוא עוטה מעיל ארוך של דיינים ומגבעת פרנקפורטר לראשו. האוטובוס מלא, וליד אלישי מקום פנוי. התיישב היהודי ומיד החל לדבר בפרשת השבוע. משם הפליגו לדף היומי ולענייני הלכה. והנסיעה חולפת לה ועוד מעט כבר מגיעים אל טבריה.

כשכבר היו כמעט לפני סוף הנסיעה פנה אותו יהודי לאלישי והתעניין במעשיו. הוא סיפר לו על עבודתו, על הצעירים שאיתם הוא עובד ומלמד. על הניתוק שלא פעם יש בינם ובין חיי תורה ומצוות.

היהודי שתק.

אחרי כמה דקות אמר: "בחודש הבא אני פורש פרישה מוקדמת לגמלאות מבית הדין שבו אני מכהן כדיין כבר עשרים וחמש שנה. אבל דע לך שלא תמיד נראיתי ככה. הבגדים הללו, הזקן, המגבעת - זה לא מהבית", אמר בחיוך עצוב. "הוריי היו ניצולי שואה מבוגרים. לא הייתה להם יכולת נפשית לתת לי את תשומת הלב שדרשתי. התגלגלתי ברחובות. מהר מאוד הגעתי גם למחוזות של כמעט פשע ואפילו עוד לא הייתי בגיל בר מצווה.

"ליד בית הורי היה בית כנסת אחד, ולידו מגרש כדורגל שבו הייתי משחק עם חברים במשך השבוע, ובעיקר בשבתות. לא פעם הכדור היה עף לחצר בית הכנסת. פעם הוא אפילו ניפץ את אחד הזגוגיות. שבת אחת, היינו במגרש ושיחקנו. אני הייתי אז כבן 15. בשכונה היו מכנים אותי 'עבריי'. שיחקנו ואני בעטתי חזק בכדור. הכדור יצא מן המגרש ועף לכיוון בית הכנסת. בדיוק באותו רגע יצא הרב מבית הכנסת, והכדור פגע במגבעת שלו והפיל אותה לאדמה. אני והחברים שלי נפלנו גם אנחנו על האדמה מרוב צחוק. התפקענו כשראינו איך הכובע של ה'דוס' הופך לצלחת מעופפת.

"הרב הרים את הכובע ובא אלי למגרש. 'שבת שלום. כבודו רוצה לעשות לנו קידוש או להצטרף למשחק', שאלתי אותו אז בחוצפה, אבל הוא לא נבהל. הוא הסתכל בי ושאל אותי: 'איפה ההורים שלך?'. אני עניתי בחוצפה: 'ההורים שלי מתו'.

"הרב אמר לי 'בוא איתי'. זה היה נראה לי אז משעשע, אז החלטתי לשחק את המשחק והלכתי אחריו. הגענו לבית שלו. הוא נכנס ואני אחריו. הוא עשה קידוש ונתן לי לשתות, ואז שאל: 'אתה רעב?'.
"מת מרעב', אמרתי. הרב סימן לרבנית וערכו לי שולחן מקום ונתנו לי אוכל. אכלתי כמו אדם שלא ראה אוכל שבוע. הרב אכל מעט מאוד ורוב הזמן הסתכל בי ודיבר. לימים הבנתי כי אכלתי אז גם את המנה שלו.

"כשסיימתי לאכול הוא שאל אותי 'אתה עייף?'. 'אני מת מעייפות', אמרתי. הרב הלך והציע לי מיטה. הלכתי לישון. ישנתי שם כל השבת. כשקמתי כבר היה מוצאי שבת. הרב שאל אותי: 'מה אתה רוצה לעשות?'. אמרתי שאני רוצה ללכת לסינמה לראות סרט. 'כמה עולה סינמה?', הוא שאל. 'לירה וחצי', אמרתי. הוא נתן לי כסף ושלח אותי, ולפני שהלכתי אמר לי 'מחר תבוא עוד פעם'.

"ואני באתי גם למחרת. ואכלתי וישנתי וקיבלתי כסף לסינמה. ועוד יום ועוד יום. עם הזמן התגלה לי שיש עוד 12 ילדים כמוני מהרחוב אצל הרב הזה בבית. לא יכולתי להיות כפוי

טובה, מה גם שאהבתי אותו באמת. עם הזמן הוא החל ללמד אותי מצוות. נטילת ידיים. קנה לי תפילין. היה יושב ולומד איתי חומש, משנה, הלכות. לימים הלכתי בזכותו לישיבה והגעתי ללמוד לרבנות והסמכה ובסוף לדיינות. הוא חיתן אותי, והשתתף בחתונות של ילדיי והיה סנדק לנכדיי, סיים היהודי הזקן את סיפורו.

"אז אל תתייאש מהתלמידים שלך", אמר אותו יהודי לאלישי. "אתה רואה אותי היום כך - דיין בבית הדין הרבני, אבל פעם אני הייתי כמותם. רק תאהב אותם. תאהב אותם כמו את ילדיך שלך".

בינתיים האוטובוס נכנס לרציף בטבריה, והנוסעים נעמדים לצאת. אלישי עוד מספיק לשאול שאלה אחת לפני שהיהודי נעלם.

"איך קראו לרב הזה?", הוא שאל.

"למה אתה אומר קראו? עדיין קוראים לו. הוא אמנם זקן מאוד, בן 92, אבל ברוך ה' בחיים", ענה לו היהודי.

"ומה שמו?"

"קוראים לו הרב עובדיה יוסף"